

Hồi thứ mười

LINH XÀ ĐẠO VIỆN

Ngay lúc còn ở dưới núi, Thu Thủy đã đoán biết người bị hại không phải là Phó Thiên Lân. Tới giờ tận mắt thấy tấm da người thì nàng mới hoàn toàn yên tâm. Nàng đưa mắt dò hỏi Vân Lão Ngư Nhân:

- Lão tiên bối, giang hồ hình như rất ít người tóc đỏ.

Vân lão không trả lời ngay mà cũng chẳng nghe nàng nói hết câu, lẹ làng đưa mắt ra cửa đạo viện rồi lướt tới chỗ tắm ván đưa tay bứt lấy ba sợi tóc đỏ. Thấy hành động kỳ lạ của lão, Thu Thủy ngạc nhiên, định lên tiếng hỏi thì Vân lão đã nói:

- Cuốn “Vạn Bức Thư Sinh thủ lục” của cố hữu Bành Hàm tặng lão đệ đệ có mang theo không?

Nhân Thu Thủy gật đầu ngơ ngác, vẫn chưa hiểu gì, nhưng cũng lấy cuốn sách nhỏ đưa cho Vân lão. Lão nhìn chăm chú ba sợi tóc đỏ rồi nói:

- Lão đệ thử lật tìm xem trong cuốn thủ lục đó có trang nào nói về người tóc đỏ hay không?

Từ khi được Bành Hàm tặng cho cuốn sách, đây là lần đầu tiên th mới lật xem. Quả nhiên trong đó có mục nói về nhân vật kì dị, có người tóc đỏ tên gọi Hồng Phát Tuý Linh Quan. Nàng khẽ đọc đoạn đó lên cho Vân lão cùng nghe:

- Hồng Phát Tuý Linh Quan tên thật Tống Thiện, thân hình cao lớn, tóc đỏ, nghiện rượu, sống miền Tây Vực, ít khi bước chân vào Trung Nguyên. Là tục gia sư đệ của Tuệ Giác Thần Ni, Lưu Vân phong, Kỳ Liên sơn.

Nghe đọc, Vân lão kẹp ba sợi tóc đỏ vào cuốn sách rồi đưa trả cho Thu Thủy, nói:

- Khi trước ta cũng đã từng nghe nói có người là Hồng Phát Tuý Linh Quan song không rõ lai lịch. Nay xem cuốn thủ lục này mới hay. Có lẽ người này từ Tây Vực sang đây thăm sư tỷ Tuệ Giác Thần Ni rồi quá say mà đi lạc vào Linh Xà đạo viện nên mới bị thăm sát như thế ...

Nhân Thu Thủy nghe xong liền hỏi:

- Vân lão tiên bối nhờ ba sợi tóc đỏ cất giữ lại, có phải muốn đem đến trao cho Tuệ Giác Thần Ni chăng?

Vân lão gật đầu đáp:

- Lão làm vậy là để Tống Thiện khỏi chết oan, hai nữa là tạo thêm một tay kinh địch đối với Vực Ngoại Tam Hung. Tử Nghê Kiếm Tuệ Giác Thần Ni có bộ kiếm pháp Đa Môn Nhất Tuệ kiếm, có thể đương cự cùng bọn chúng.

Lão nói tới đây thì đưa mắt nhìn một lượt xung quanh cau mày nói:

- Lão đệ nhìn xem, lối ra đã bị độc mãng ngăn cản, Chúng ta đã vào tới đây cần phải hết sức cẩn thận mới được. Tiêu Dao lão quái không những võ công cao cường, thủ đoạn lại vô cùng tàn độc nham hiểm.

Thu Thủy liếc mắt nhìn lại, quả nhiên thấy ở đó có hai con độc mãng vẫy lớn bằng miệng chén nằm cuộn tròn ở đó choán hết cả lối đi. Nàng hậm hực nói:

- Hai con độc mãng này chẳng thể cản lối chúng ta. Nhưng đã mất công vào đây thì nhất định phải đi tới cùng, xem Hùng đại hiệp cùng nghĩa huynh vân bối có bị hãm thân nơi đây không.

Ngừng lời một lát, nàng như chợt nghĩ ra một điều liền hỏi:

- Sao lại như thế được nhỉ? Giống rắn thường sợ lạnh, vậy mà trong vùng băng tuyết lại có một đạo viện tên gọi Linh Xà-chắc hẳn là có nuôi rất nhiều rắn. Vậy làm thế nào chúng sống nổi?

Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười giải thích:

- Ốc rắn Tiêu Dao lão quái nuôi đều thuộc chủng loại hiếm thấy, hơn nữa cả người lẫn rắn đều sống nơi miền băng tuyết, chắc chắn là có một loại thuốc gì đó uống vào có thể chịu đựng được băng giá rồi...

Nghe Vân Lão giải thích cũng có phần hợp lý, Thu Thủy không hỏi gì thêm, tiến tới trước cánh cửa vận thần công lên tiếng nói:

- Đồng Đình Diệu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân và Tử Dịch Thanh Loa đệ tử của Hoàng Đơn Độn Khách xin được bái yết Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao viện chủ!

Thu Thủy đã xưng danh cầu kiến mà trong Linh Xà đạo viện vẫn im phăng phắc chẳng có động tĩnh gì. Một lúc sau, Thu Thủy đã toan kêu lần nữa thì cửa bật mở, Đồng Báo đang đi ra, đằng sau có hai hàng tám tên thanh y tiểu đồng nữa. Người nào người nấy vẻ mặt hằm hằm. Đồng Báo vòng tay đáp:

- Gia sư đang ở trong Linh Xà điện, cho Đồng mỗ ra mời hai vị vào.

Dứt lời, y nghiêng người nhường lối cho hai người bước vào. Đường vào đạo viện lát đá trắng, hai bên lối đi la liệt vừa rắn vừa trăn đủ màu sắc kích cỡ nằm đó, con nào con nấy thấy người lạ đều ngóc đầu phùng mang thè lưỡi, hàm răng lởm chởm lộ ra ai trông thấy cũng phải ghê rợn. Tuy nhiên Lão Ngư Nhân và Thu Thủy đều là người có căn bản võ

công vững vàng, mấy con độc xà độc mãng chẳng để mắt tới mấy, thần nhiên bước đi. Đến khi qua hết đoạn đường rần, Đồng Báo mới vượt lên đi trước dẫn đường. Đi qua hai toà đại điện thì tới một căn nhà không lớn song chạm trổ khá công phu. Đồng Báo vừa bước vào thông báo, Lão Ngư Nhân đã cất tiếng sang sảng:

- Tiêu Dao viện chủ chắc lấy làm bất ngờ về việc viếng thăm của huynh đệ Vân mỗ lắm thì phải? Chuẩn bị lâu như vậy mới xong.

Trong căn nhà vắng ra tiếng trả lời:

- Bần đạo đang luyện tập cho bày lính xà, không biết có khách quý từ Trung Nguyên tới thăm nên đón tiếp không được chu đáo. Kể man di ngu dốt, Vân đại hiệp đừng có chấp.

Giọng nói vừa dứt thì thấy nơi cửa điện một đạo nhân áo trắng bước ra. Người này thân hình khảng khiu, nét mặt gian xảo, tay cầm một con quái xà nhỏ bằng ngón tay út, dài hơn trượng có lẽ, toàn thân đen bóng, đang rúc đầu chui vào ống tay áo rộng thùng thình của lão. Nhân Thu Thủy đã nghe danh con quái xà màu đen-chính là món vũ khí lưỡng danh của Ngọc Chỉ Linh Xà tên là Đảo Câu Thiết Tuyền Linh Xà chiêu, nên nàng đưa mắt theo dõi đề phòng rất cẩn thận.

Hai người theo sau Ngọc Chỉ Linh Xà bước vào điện. Trong điện bày biện đơn giản, sạch sẽ, có điều nơi nơi từ góc điện chân cột, xó nào cũng có rắn mãng kì dị đủ hình dạng theo đủ tư thế. Dếm sơ cũng hơn mấy chục con, tạo cho khung cảnh trong điện vẻ âm u đáng sợ. Ngọc Chỉ Linh Xà đưa tay mời khách ngồi, sai Đồng Báo rót trà, đoạn nhìn hai người cười nói:

- Hai người một là đại hiệp trong nhóm Bình Tung Ngũ Hữu nổi danh Trung Nguyên, một là thiếu niên anh hùng, bần đạo rất hân hạnh. Không biết hai vị quá bộ tới vùng băng tuyết này là có điều gì chỉ giáo bần đạo đây?

Thu Thủy từ khi bước chân vào điện rất căng thẳng, vì trước đó đã nghe danh Vực Ngoại Tam Hung gian xảo ác độc, chén trà trước mặt cũng đề phòng không chạm tới. Riêng Lão Ngư Nhân thì lịch duyệt giang hồ có thừa, lão biết bọn Vực Ngoại Tam Hung tuy ác độc song tên nào tên ấy đều kiêu căng tự phụ, hai bên mặt đối mặt như thế này chắc chắn lão quái Tiêu Dao Tử không dám hạ độc ảnh hưởng tới danh tiếng trên giang hồ. Bởi vậy lão ung dung nâng chén trà uống cạn, đoạn nhìn Tiêu Dao Tử sang sảng nói:

- Tiêu Dao viện chủ nói rất đúng, Vân mỗ xin nói thẳng. Ở dĩ hôm nay lão cũng vì Giả lão đệ tới đây là để hỏi thăm hai người bạn của chúng tôi có bị viện chủ bắt nhốt tại Linh Xà đạo viện này không.

Lão quái cau mày:

- Các vị muốn nói tới hai người nào? Tên họ ra sao?

Lão Ngư Nhân nghiêm nét mặt nói:

- Một người là Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên, một trong Bình Tung Ngũ Hữu, người kia là một thiếu niên anh hùng, tên gọi Phó Thiên Lân.

Năm xưa Tiêu Dao Tử đã có dịp gặp mặt hai trong số năm người Bình Tung Ngũ Hữu là Cô Vân đạo trưởng và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, vì thế, khi nghe bốn tiếng Trường Bạch Tử Đồ, lão nghĩ tới người tóc đỏ say rượu chửi quàng xiên xông vào Linh Xà đạo viện đập phá mà sau đó bị lão sai người giết chết lột da. Lão hỏi:

- Hùng Đại Niên là người có bộ tóc đỏ phải không?

Lão Ngư Nhân lắc đầu:

- Cả Hùng Đại Niên và Phó Thiên Lân không người nào tóc đỏ.

Tiêu Dao Tử nghe nói cười mà rằng:

- Tệ viện không hề thấy hai người đó tới.

Tiêu Dao Tử vừa dứt lời, hai người Lão Ngư Nhân và Thu Thủy đều đứng dậy, toan ngỏ lời cáo biệt. Ngọc Chỉ Linh Xà đứng dậy quay lưng nói:

- Hai vị tạm lưu bước. Tệ viện có một quy định đặt ra từ lâu, không thể huỷ bỏ được...

Từ khi bước chân vào Linh Xà đạo viện, Vân Lão Ngư Nhân đã biết chốn này không dễ vào ra tùy ý. Nay thấy Tiêu Dao Tử nói vậy cũng không lấy làm lạ, biết là có chuyện lời thôi xảy ra tới nơi. Nhưng lão vẫn làm ra bộ không hiểu Ngọc Chỉ Linh Xà muốn gì, mỉm cười:

- Viện chủ có gì chỉ bảo xin cứ nói.

Tiêu Dao Tử cười ha hả nói:

- Ra mộ tế quỷ, vào ...

Vân Lão Ngư Nhân nói chen vào:

- Ra mộ tế quỷ, vào miếu lễ thần! Đó là điều bình thường. Không biết trong Linh Xà đạo viện có thờ thần gì, chúng tôi xin được tới đó lễ bái.

Gương mặt Tiêu Dao Tử thoáng hiện nét nham hiểm, rồi lại thản nhiên nhìn hai người nói:

- Tệ viện không có thờ thần. Nhưng bằng hữu giang hồ tới đây mỗi khi vào cửa rồi đều phải vượt qua xà trận, đấu với mấy con rắn bần đạo nuôi mới ra được.

Vân Lão Ngư Nhân nhủ thầm : “ Không xong rồi. Ngọc Chỉ Linh Xà vốn coi rắn như bảo vật. Minh giết vài con rắn của lão thì chắc chắn sẽ sinh chuyện, mà không thì sao có

thể vượt qua cái xà trận chết tiệt gì đó mà không bị rắn độc làm hại đây...” Nhân Thu Thủy cũng hiểu tâm ý của Vân Lão Ngư Nhân, nàng thầm nghĩ: “Tiêu Dao Tử là một trong Vực Ngoại Tam Hung, tàn ác có tiếng. Nay lại ngay trong đạo viện của lão ta gây chuyện thì bản thân không khỏi chịu thua thiệt. Nếu có thể thì kéo dài thời gian, biết đâu ân sư từ Đông Hải tới kịp...” Nghĩ đoạn, nàng quay ra Tiêu Dao Tử cười nói:

- Tiêu Dao lão tiên bối, vì người thiếu niên Phó Thiên Lân kia có quan hệ mật thiết với Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm Kiếm Khách nên vân bối mới theo lệnh Đan Tâm lão tiên bối tới đây. Gia sư cũng đã theo lời nhờ cậy của Đan Tâm lão tiên bối mà ra Đông Hải kiếm chàng ta, có lẽ cũng đã sắp tới đây. Xin viện chủ nể mặt Đan Tâm Kiếm Khách mà miễn cho bọn tại hạ việc giao đấu với độc xà tránh tổn thương hòa khí hai bên được chăng?

Ngọc Chỉ Linh Xà nghe nói thì kinh ngạc hỏi:

- Đan Tâm Kiếm Khách nghe nói đã tuyệt tích giang hồ từ lâu, sao tự đứng lại có chuyện sai người tới đây?

Nhân Thu Thủy lẳng lặng lấy ra trong bọc một vật, hai tay cung kính đưa lên. Ngọc Chỉ Linh Xà đỡ lấy, thấy đó là một mảnh áo dài thấm máu loang lổ, đây vết đao kiếm xẻ rách ngang dọc thì cũng bất giác tỏ vẻ cung kính, gấp lại đưa trả cho Nhân Thu Thủy. Nhưng chỉ ngay đó, vẻ mặt lão trở lại lạnh lẽo như thường, cười nhạt nói:

- Bần đạo ngưỡng mộ hào khí trung liệt của Đan Tâm Kiếm Khách đã lâu, thường mơ ước được thưởng thức thần công tuyệt nghệ độc bộ võ lâm của người. Nay thiếu hiệp đã phụng lệnh Đan Tâm Kiếm Khách mà tới đây, bần đạo cũng không muốn là khó dễ hai người làm gì. Nhưng bần đạo cũng phải mời thiếu hiệp và Vân đại hiệp đây dạo một vòng qua Linh Xà đạo viện, thăm Linh Xà bí thất của bần đạo một lần cho biết.

Dứt lời lão đứng dậy đưa tay mời và đi trước dẫn đường. Đến lúc này thì hai người cũng không biết làm sao, đành theo bước mà đi. Lại qua mấy toà trang viện nữa thì tới trước một toà đại điện, xung quanh tường xây kín mít, Tiêu Dao Tử ngừng chân quay lại cười nham hiểm, nói:

- Trong này là bộ sưu tập các loại rắn của bần đạo, hai vị vào coi có được đây đủ không?

Nói đoạn đưa tay đẩy một tấm cửa sắt nặng nề sang một bên, bước vào trong. Một mùi tanh hôi bên trong xông ra lộng óc khiến cho Vân Lão Ngư Nhân và Thu Thủy đều choáng váng, cố nín thở bước theo vào trong. Mắt đã quen với ánh sáng lờ mờ, hai người đều bất giác rung mình. Bên trong đại điện chẳng có một đồ đạc gì, mà khắp nơi chỉ thấy rắn và rắn, tường nhà rui mè kéo cột, lúc nhúc rắn lớn rắn bé rắn vừa rắn nhỏ, muôn màu

vạn trạng chen chúc lên nhau, mắt lấp loá như sao. Ngọc Chỉ Linh Xà đột nhiên ngửa cổ rú lên một tiếng quái dị. Bầy rắn nghe hiệu lệnh liền nhanh chóng nối đuôi nhau thành hàng lối thứ tự chui qua một lỗ hổng góc tường ra ngoài. Hai người còn đang theo dõi bầy rắn chuyển động thì nghe đánh rầm một cái, cánh cửa sắt nặng nề kia đã đóng chặt. Hai người còn đang o ngại không biết lão Tiêu Dao Tử này định giở trò gì thì nghe tiếng nói ngoài vọng vào:

- Linh Xà đạo viện không phải nơi người ngoài có thể vào đây đe dọa phá hoại được. Mời hai vị ở tạm trong đó một tháng chờ Hoàng Đơn Độn Khách Cát Ngu Nhân hay Đan Tâm Kiếm Khách tới đây thì bản đạo sẽ mở cửa trả tự do cho hai người. Mỗi ngày vào giờ Ngọ và giờ Tý bản đạo sẽ cho thả vào một con rắn và một con trăn, nếu hai người có thể thì cứ giết rắn trăn, dùng máu thay nước, dùng thịt thay cơm, bằng không thì hai vị hãy vui lòng làm mồi cho độc xà của bản đạo vậy.

Lời nói vừa dứt, không gian lại trở lại im ắng đáng sợ. Nhân Thu Thủy tức giận dậm chân nói:

- Mọi người đồn đại trong Vực Ngoại Tam Hung thì Ngọc Chỉ Linh Xà là kẻ hung hiểm nhất quả không sai. Chúng ta bị lão nhốt ở đây, nếu quả thật phải giết rắn giết trăn mà sống thì sao nuốt trôi. Không hiểu số lương khô chúng ta mang theo đủ dùng trong mấy ngày nữa.

Vân Lão Ngư Nhân thở dài không nói, đưa mắt xem xét xung quanh điện, thấy toà điện này ngoài hai lỗ thông hơi nhỏ trên nóc còn thì hình như đều bằng sắt đúc liền cả. Thật có cánh cũng khó thoát. Lão trấn tĩnh an ủi Thu Thủy:

- Giả lão đệ cứ yên tâm. Trong hoàn cảnh nguy hiểm thì cốt yếu là nên bình tĩnh ứng biến. Số lương khô mang theo nếu khéo dùng cũng được khoảng bảy ngày. Nước uống đã có bầu rượu lớn của lão đây. Chúng ta để tâm trước tới bọn độc xà độc mãng là hơn.

Nhân Thu Thủy cau mày :

- Nếu theo ý văn bối thì ác mãng dễ trị, mà độc xà thì khó phòng...Lão Tiêu Dao Tử đã nói mỗi ngày hai bạn sẽ thả vào một rắn hoặc một trăn...

- Nếu thế thì hay rồi. Lão có sở trường về trị rắn. Thế thì trăn dành cho lão đệ, còn rắn cứ để lão xử lý. Ngoài những lúc đó thì chúng ta dùng nội công tĩnh tọa, cũng có thể chống đói khát. Một tháng thì không biết, nhưng mười bữa nửa tháng thì có gì là không được. Không chừng chưa tới nửa tháng đã có thể ra khỏi, chưa chắc đã tới nỗi phải ăn thịt trăn, uống máu rắn đâu...

Nghe lão nói vậy Thu Thủy cũng không biết cách gì hơn, đành theo lời lão ngồi xếp bằng xuống đất vận công đề khí. Một lúc sau, nơi lỗ hồng góc nhà có tiếng khè khè quái dị, hai đốm sáng nhỏ từ từ liến vào. Mắt đã quen với bóng tối, nên vừa liếc sang, Thu Thủy đã cười nói:

- Đó là một con độc xà, đầu nhọn như mũi dùi, dài tới bốn năm thước, toàn thân đỏ như lửa. Mời lão tiên bối ra tay trước.

Vân lão lấy ra một sợi dây câu đáp:

- Độc xà ghê gớm thế nào lão cũng coi như lươn chạch mà thôi.

Sợi dây trong tay lão đã biến thành một tia bạch quang xẹt đi. Con độc xà theo thói quen bò từ từ để thị oai, nào ngờ hôm nay gặp phải cao thủ, chưa kịp động thủ đã bị tia bạch quang phóng tới chẳng kịp tránh. Thủ pháp câu cá của Lão Ngư Nhân quả thật tuyệt diệu. Sợi dây chỉ hơi uốn vòng một chút đã quấn chặt hai vòng ngay nơi yếu hại gần cổ độc xà. Sợi dây khẽ rung lên, con rắn bị quăng lên đập mạnh vào tường đập đầu chết ngay. Nhân Thu Thủy đang ngăm thán phục thủ pháp câu rắn của Vân Lão Ngư Nhân thì lại thấy lão lấy ra một lưỡi câu, móc đuôi rắn treo lên cột, nói:

- Làm vậy để tính xem trước khi chúng ta ra khỏi đây đã giết được bao nhiêu ác mãng độc xà của lão quái Tiêu Dao Tử đó.

Nhân Thu Thủy bật cười nói:

- Vân lão tiên bối thật xứng danh Động Đình Diệu Tẩu. Di đầu cũng sẵn đồ nghề câu cá. Chắc lão không ngờ có ngày mình lại dùng đồ câu cá để câu rắn thế này.

- Lão đệ không biết, lão được liệt vào nhóm Bình Tung Ngũ Hữu là bởi lão đã luyện được lối sử dụng những dụng cụ câu cá theo cách rất đặc biệt. Không những móc câu dây câu, cả cần câu lưỡi cá lão lúc nào cũng mang bên mình.

Nghe nói Nhân Thu Thủy rất ngạc nhiên, lưỡi cá móc câu dây câu còn có thể nhét trong người, còn cần câu... Vân Lão Ngư Nhân đã rút trong mình ra một cây côn đồng, xem ra cũng dài một thước, cả một vuông lưỡi khoảng thước vuông không biết làm bằng chất liệu gì mà đen nhánh một màu. Không đợi Thu Thủy hỏi gì, lão giơ cây côn đồng vụt mạnh một cái, tức thì biến thành một chiếc cần đồng dài chín thước, gồm chín đoạn ngắn nối liền với nhau có thể kéo dài thu ngắn tùy ý. Thu Thủy hỏi:

- Cây cần câu đồng này được chế tạo rất đặc biệt. Dùng làm binh khí thì rất tiện. Nhưng còn vuông lưỡi?

Vân Lão Ngư Nhân khẽ rung tay, chiếc cần lại thu về thành chiếc côn đồng. Đoạn lão đứng đỉnh cột vào trong người cần thận mới chỉ tay vào vuông lưỡi nói:

- Đó là một môn sát thủ tuyệt học của lão. Trừ phi gặp lúc nguy hiểm tới tính mạng, nhất là lúc bị đông người vây đánh hay gặp món ám khí thần diệu, còn không thì không sử đến. Bây giờ chắc cũng không phải dùng tới nó đâu.

Thu Thủy chợt nghĩ ra một ý nói:

- Văn bối biết rồi, theo ý văn bối chừng nào chúng ta chán tay không buồn giết rắn, cứ giăng lưới ngay lỗ hổng thì rắn trần cũng không vào được, có phải là tiện hay không?

Vân Lão Ngư Nhân gật đầu cười:

- Giăng lưới bắt rắn cũng có thể, nhưng chúng ta không nuôi rắn độc hại người, thế thì bắt giết có gì khác nhau. Thôi, lão đệ lưu ý, sắp tới lúc lão quái Tiêu Dao Tử thả độc xà độc mãng rồi hay sao đó.

Dứt lời, lão nhắm mắt ngưng thần nhập định, còn Thu Thủy cứ mãi vẫn vơ suy nghĩ, lại lo cho sự an nguy của Phó Thiên lân. Trong lòng mãi vẫn không yên được, đành lôi cuốn Vạn Bác Thư Đỉnh Thủ Lục của Bành Hàm tặng ra tra cứu giải sầu. Đây mới là lần thứ hai nàng giở ra xem, lần trước chỉ mới tra khảo danh tính người tóc đỏ, bây giờ rảnh rồi mới có dịp xem kĩ càng. Cuốn sách này ghi chép rất nhiều chuyện li kì ít thấy trên võ lâm, càng đọc càng thấy thú vị. Thu Thủy tư chất thông minh, chỉ đọc một lần là ghi nhớ hết cả. Đọc xong được một lúc thì đã tới giờ lão quái Tiêu Dao Tử thả rắn, trần vào. Lần này là một con độc mãng vẩy đen, dài gần một trượng. Với công lực của Thu Thủy đối phó với con trần này chẳng khó khăn gì. Cây sáo trúc chỉ vung lên một vòng, con độc mãng đã hết đời, vung vẩy một hồi rồi chết hẳn. Liên tiếp mấy ngày, nền nhà đã chất đống năm xác độc mãng và năm xác độc xà treo lủng lẳng. Khí trời lạnh lẽo, dù trần rắn chết cũng không bốc mùi thối rữa, song mùi tanh thì đúng là khó chịu. Lúc này lương khô thì còn một ít, song nước uống đã cạn, hai người sắp lâm vào cảnh thiếu thốn. Độc xà độc mãng của lão quái Tiêu Dao Tử thả vào lại mỗi ngày một hung dữ. Ngày thứ sáu, con rắn thả vào là loại độc xà rất hiểm, toàn thân xanh biếc, nhỏ hơn ngón tay út, hai răng nanh cong cong như móc câu rất dễ sợ. Tuy thế Lão Ngư Nhân với tuyệt kỹ vô song, tia bạch quang chỉ loé lên một lượt đã xong đời độc xà. Thu Thủy chỉ chớp mắt một cái đã thấy Lão Ngư Nhân chuẩn bị dùng móc câu móc đuôi rắn treo lên xà. Nhìn xác rắn, nàng chợt giật mình la lớn:

- Vân lão tiên bối, chớ đừng vào nó.

Thì ra Thu Thủy nhớ ra loại rắn này được miêu tả trong cuốn Vạn Bác Thư Đỉnh Thủ Lục đọc hôm trước, tên gọi Thất bộ thanh xà, khắp người chỗ nào cũng đầy chất độc. Lão Ngư Nhân toan móc con rắn treo lên thì nhất định phải chạm phải nó, vì vậy nàng mới kêu lên ngăn cản. Không ngờ thủ pháp Lão Ngư Nhân quá nhanh, không kịp rút trở lại. Lão Ngư

Nhân treo rần lên xà thấy ngón tay tê dại cũng hiểu là rần có độc, nhưng y có thuốc giải độc nên không mấy lưu tâm. Chỉ khi nghe Thu Thủy nói loại rần này tên gọi Thất bộ thanh xà lão mới rung mình kinh hoảng. Lúc đó cả cánh tay mặt đã nhanh chóng không thể cử động. Vân Lão Ngư Nhân gắng bình tĩnh đưa tay trái dùng lệ làng điểm huyết tạm chặn đứng mạch máu vào tim, đồng thời uống mấy viên thuốc giải. Song độc rần quá mạnh, lão từ từ chìm vào hôn mê, toàn thân bất động. Nhân Thu Thủy vội rút trong bọc một con dao nhọn rạch một vết nhỏ nơi tay lão, từ từ nặn hết máu độc. Nghĩ lại đoạn ghi chép trong sách cách giải độc của Thất bộ thanh xà. “ Muốn giải độc Thất bộ thanh xà phải uống ngay mật của bảy loại rần độc khác nhau” Nàng nhắm tính trên xà đã có năm xác rần độc, thêm con Thất bộ thanh xà mới chỉ có sáu. Nếu chờ tới mai để thêm một con rần nữa thì e Vân lão đã chết mất rồi. “ Trăn rần tương tự như nhau, dùng mật của bảy loại rần nào cũng được thì có gì không thể dùng mật trăn độc?” Trong lúc nguy cấp, nàng chẳng suy nghĩ gì thêm, dùng dao cẩn thận rạch lấy mật của sáu con rần và con trăn Truy Phong Ô Đảo-chất độc cũng khá mạnh cho Vân lão uống, hi vọng giải trừ chất độc cho Vân lão. Đây gọi là “bệnh cấp thuốc uống liều” . Một lúc lâu sau mà Vân lão vẫn hôn mê không tỉnh, nàng cũng không biết làm sao, ngồi bó gối buồn rầu.

Cùng lúc đó, bên ngoài đạo viện, Hoàng Đơn Độn Khách Cát Ngư Nhân đã cùng Phó Thiên Lân tới chân Ngọc Long Phong. Cát Ngư Nhân biết rõ Tiêu Dao Tử mưu kế thâm sau hiểm độc, hơn cả Đông Hải Kiều Bà. Nay Phó Thiên Lân đã không đến Kỳ Liên Sơn, mà Thu Thủy lại vô cớ tới tận sào huyệt của lão quái dò xét thì tránh sao khỏi có chuyện nguy hiểm tới tính mạng. Vì thế lão cùng Phó Thiên Lân ngày đêm không dừng bước, mong cho tới Kỳ Liên Sơn thật mau. Công lực của Phó Thiên Lân còn kém, đi vài ngày thì sức đã yếu dần, chạy chậm lại. Mỗi lúc đó, Cát Ngư Nhân lại cầm tay truyền nội lực giúp sức. Phó Thiên Lân cũng hiểu lão sư thúc muốn giúp mình, mỗi khi Cát Ngư Nhân cầm tay trợ giúp đều cố gắng vận chân khí bản thân phối hợp với luồng nhiệt lực lưu chuyển toàn thân . Quả nhiên đường dài ngàn dặm mà không thấy mệt mỏi. Tới Kỳ Liên Sơn thì lại thấy nội lực tăng hơn trước gấp bội, trong lòng cũng lấy làm kì dị mừng rỡ, thầm cảm tạ sư thúc. Tới chân núi rồi, Hoàng Đơn Độn Khách không dè dặt như Vân Lão Ngư Nhân và Thu Thủy mà dắt tay Phó Thiên Lân lên thẳng đỉnh núi, đến trước cửa Linh Xà đạo viện. Vừa bước tới sân thấy ngay bộ da của Hồng Phát Tuý Linh Quan Tống Thiện treo đó, Cát Ngư Nhân cũng phải cau mày nghĩ ngợi. Lần này, hai người chưa kịp lên tiếng đã có thấy Ngọc Chỉ Linh Xà thân ra tận cửa đón chào hỏi:

- Tôn giá Đan Tâm Kiếm Khách hay Cát bằng hữu ở Lê Sơn ?

Nghe Tiêu Dao Tử hỏi vậy, Cát Ngụ Nhân hiểu là Nhân Thu Thủy đã tới đây, không chừng đang bị giam trong đó cũng nên. Lão trả lời:

- Tại hạ Cát Ngụ Nhân ẩn cư Hoàng Sơn. Đan Tâm Kiếm Khách trừ khi có chuyện trọng đại náo động trời đất, còn không có khi nào lại chịu ra mặt. Hôm nay tại hạ tới đây vì đồ nhi Tử Dịch Thanh Loa đi tìm vị thiếu hiệp Phó Thiên Lân này vô ý làm phiền viện chủ. Không biết đồ nhi ngu muội của tại hạ có còn trong đạo viện hay không?

Theo dõi Thu Thủy trong hầm rắn, Tiêu Dao Tử thấy tài nghệ nàng không tầm thường đoán biết tay Hoàng Sơn Động Khách hẳn cũng là hảo thủ không thua kém mình là mấy. Nhưng vì lão quanh năm ở vực ngoại, nghe ba tiếng Cát Ngụ Nhân rất lạ tai, nên không vội trả lời mà vẫn quan sát thật kỹ lưỡng. Lão thấy Cát Ngụ Nhân quả nhiên phong thái phi phàm, uy nghi lẫm lẫm, võ học uyên thâm khó lường. Ngay cả tên Phó Thiên Lân kia cũng có khí phách của thiếu niên anh hùng xuất chúng. Lão tươi cười nói:

- Bàn đạo ẩn cư nơi đây đã lâu, ít khi gặp được những cao thủ võ lâm Trung Nguyên. Nếu đón tiếp có gì không vừa ý xin Cát bằng hữu cũng đừng chấp nhặt. Lệnh đồ cùng một vị tên gọi Động Đình Diệu Tẩu Vân Lão Ngự Nhân quả có trong Linh Xà đạo viện của bản đạo.

Đoạn lão quay sang mấy tên tiểu đồng sai dọn lũ rắn trên lối đi, rồi nghiêng người mời khách. Cát Ngụ Nhân trong lòng cũng để tâm phòng bị, cùng Phó Thiên Lân đi vào. Ngọc Chỉ Linh Xà dẫn hai người vào trong Linh Xà điện, rồi lại sai tiểu đồng rót trà tiếp đãi. Cát Ngụ Nhân chẳng khách sáo, nói ngay chuyện Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn tặng cho Phó Thiên Lân chiếc sọ người khô thế nào, bị bắt tới Đông Hải ra sao, mấy thầy trò tìm kiếm thế nào nói cả cho Tiêu Dao Tử nghe. Xong, lão đứng dậy nói:

- Hiện Phó huynh đệ đã được thoát thân từ Thủy Vi đảo, Đông Hải Kiều Bà cũng vui lòng bỏ qua, Cát mỗ xin viện chủ mở lòng thứ lỗi cho tiểu đồ và Vân đại hiệp đã làm phiền viện chủ.

Ngọc Chỉ Linh Xà nghe nói chiếc sọ người đã về tay Đông Hải Kiều Bà thì cũng thấy vui mừng, nói giọng mỉa mai:

- Ít khi thấy các vị anh hùng Trung Nguyên tới thăm, bản đạo vui mừng còn không hết, sao có thể nói là làm phiền với cả thứ lỗi cái gì. Có điều, đạo viện có quy định riêng, khách tới thăm đều phải đấu qua xà trận với lũ rắn bản đạo nuôi. Hôm trước lệnh đồ...

Phó Thiên Lân đã nghe Tiêu Dao Tử nổi tiếng về tài dạy rắn độc, nghe nói thì thầm lo cho nghĩa đệ:

- Cát sư thúc, không biết nghĩa đệ tiểu diệt và Vân lão tiên bối...

Ngọc Chỉ Linh Xà thấy dáng vẻ hốt hoảng của chàng cười khà khà nói:

- Bần đạo thấy vị Giả lão đệ có mang theo mảnh áo thấm huyết lệ của Đan Tâm Kiếm Khách nên đặc biệt lưu tình, chỉ mời hai người tạm trong Vạn Long điện, mỗi ngày thả vào một rần một trần làm món ăn khoản đãi mà thôi. Với công lực hai người thì tới nay tuy ở trong đó sáu bảy ngày rồi nhưng chắc vẫn bình yên thôi.

Lão quét cặp mắt gian xảo nhìn Cát Ngưu Nhân và Phó Thiên Lân một lượt rồi lại tiếp lời:

- Bần đạo định giữ hai người trong đó một tháng, nhưng nể tình Cát bằng hữu xa xôi tới đây có thể du di đi mà thả hai người ra. Lỡ mấy ngày qua đã có chuyện không hay xảy ra, Cát bằng hữu không được vừa ý thì cứ tới tìm bần đạo.

Ở dĩ Tiêu Dao lão quái nói như thế là bởi mấy ngày quan sát Vân Lão Ngưu Nhân bắt rần, hôm qua lại thả vào một con Thất bộ thanh xà, có thể có người đã vong mạng rồi. Cát Ngưu Nhân cùng Phó Thiên Lân đều hiểu ý của lão quái, trong lòng lo lắng vô cùng. Nhưng Cát Ngưu Nhân thận trọng lịch duyệt, nghe nói mặt không biến sắc, chỉ khẽ gật đầu. Duy Phó Thiên Lân nóng nảy, tay sờ chuôi kiếm mím chặt môi. Nếu nghĩa đệ chàng có chuyện, Lục Lục Thiên Cương Kiếm chưa luyện thành công cũng đem ra sử dụng luôn. Thái độ của chàng không qua được mắt Tiêu Dao Tử, nhưng lão cũng không coi vào đâu, chỉ đề phòng Cát Ngưu Nhân mà thôi. Khi hai người tới trước cửa Vạn Long điện, Tiêu Dao Tử lại đưa tay vận nút điều khiển cửa sắt từ từ mở ra. Dưới đất nằm xác măng độc, trên cột sáu xác rần treo, còn không thấy bóng dáng Vân Lão Ngưu Nhân và Thu Thủy đâu hết. Ai nấy đều ngơ ngác. Ngọc Chỉ Linh Xà lộ vẻ kinh ngạc, vì toà thiết điện này kiên cố vô cùng, một khi đã đóng cửa thì khó mà thoát thân. Thế mà bây giờ... Còn đang không hiểu thế nào, đột nhiên một tiếng hú từ trên đỉnh điện phát ra, Vân Lão Ngưu Nhân cùng Thu Thủy nhẹ nhàng nhảy xuống đất, miệng cười khà khà:

- Kỳ hạn một tháng mới qua bảy ngày thôi mà, sao vội mở cửa làm gì? Đan Tâm Kiếm Khách hay Cát đại hiệp đã tới phải không?

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nhìn nhau, thấy cả hai cùng bình yên thì rất đổi vui mừng. Thu Thủy chỉ thốt lên mấy tiếng “Lân ca...” rồi nắm tay Thiên Lân, ánh mắt chứa chan nhu tình.

Nguyên khi Vân Lão Ngưu Nhân cầm xác con Thất bộ thanh xà bị trúng độc, nhưng cũng kịp uống mấy viên thuốc giải độc, sau đó Thu Thủy lại chiếu theo sách, cho lão uống mật của rần độc, cho dù có khác với sách một chút nhưng vẫn rất công hiệu, không những cứu mạng Lão Ngưu Nhân mà còn giúp ích cho lão rất nhiều. Nhưng khi đó, lão không tính lại,

Thu Thủy e nếu Tiêu Dao lão quái thả rắn, trăn vào nữa thì mình khó đối phó, để lão nằm dưới đất không tiện nên mang theo lên xà nhà mà ở cạnh canh chừng. Nàng tính toạ hồi lâu, mở mắt ra thì thấy Vân lão như người ngủ mới tỉnh giấc, đôi mắt sáng quắc tinh anh hơn trước. Nàng vui mừng hỏi:

- Vân lão tiên bối, độc rắn trong người lão...

Vietkiem.com